

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΜΑΝΤΑΤΑ - Να σου ζήσει Ιωάννα ! Η συναδέλφισσα Ιωάννα Σβώλου καλωσόρισε το τέταρτο εγγονάκι της και μας υπενθυμίζει τα «Πασχαλινά Διηγήματα» του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη

Συνάδελφοι,

Η αγαπητή συναδέλφισσα **Ιωάννα Σβώλου** είχε μία απόλυτα επιτυχημένη πορεία στην τράπεζα τόσο σε υπηρεσιακό επίπεδο, αλλά ακόμα περισσότερο στις άριστες σχέσεις με τους συναδέλφους της.

Εκτός όμως από τη σταδιοδρομία της στην τράπεζα, είμαστε ιδιαίτερος περήφανοι για τη συναδέλφισσά μας, καθόσον έχει αναπτύξει πολύπλευρη κοινωνική δράση προς βοήθεια των αδύναμων. Μάλιστα, εδώ και καιρό της έχουμε ζητήσει να κάνουμε ένα ξεχωριστό αφιέρωμα στην αλληλέγγυα δράση της, αλλά η ίδια με τη σεμνότητα που τη διακρίνει, αρνείται πεισματικά...

Η Ιωάννα δραστηριοποιείται έντονα μέσα από την εκκλησία, παλαιότερα με την εκπομπή της σε εκκλησιαστικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς και συνεχίζει ακάθεκτη μέχρι σήμερα σε άλλες θρησκευτικές δραστηριότητες.

Και όπως είναι ταιριαστό για έναν άνθρωπο με τόσο βαθιά πίστη όπως η Ιωάννα, η Πασχαλιά της χάρισε μία μεγάλη ευτυχία, αφού η νύφη της Ελίνα Ρέππα και ο γιος της Ιωάννης Γκαβογιάννης έφεραν στον κόσμο τη δεύτερη κόρη τους.

Αυτό είναι το τέταρτο εγγονάκι της Ιωάννας, αφού ο γιος της Αθανάσιος Γκαβογιάννης και η νύφη της Άννα Κορώκη έχουν δύο αγοράκια.

Όπως είναι φυσικό, η Ιωάννα αυτήν την περίοδο είναι ιδιαίτερω χαρούμενη τόσο για την οικογενειακή της... επέκταση, όσο και για τις Άγιες Μέρες και μας έστειλε το παρακάτω άρθρο για τα Πασχαλινά Διηγήματα του «αγίου των ελληνικών γραμμάτων» Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη :

Τέτοιες μέρες, εμείς οι μεγαλύτεροι, εμείς, που το σκορπισμένο ασήμι πάνω στα μαλλιά σκεπάζει τη «δόξα» της περασμένης νιότης, σκύβουμε βαθιά μέσα μας και σκαλίζοντας τις μνήμες, φτάνουμε στα παιδικά μας χρόνια, τότε, που η κάθε μεγάλη γιορτή – όπως αυτή του Πάσχα – ήταν και είναι

σημαντική για όλους τους Χριστιανούς, έστω και μέσα απ' τους όποιους συμβολισμούς που περιείχε ή περιέχει, ακόμα και συμβιβασμούς.

Η ψυχική φόρτιση από τη διάχυση των συναισθημάτων, φανερωνόταν στα πρόσωπα και τις ψυχές των απλών ανθρώπων, με κορύφωση τη Μ. Παρασκευή του Επιτάφιου θρήνου και των θαυμάσιων εκκλησιαστικών ύμνων (Εγκωμίων), που τον συνοδεύουν. Το πέρασμα των παιδιών κάτω απ' τον ανθοστόλιστο Επιτάφιο, το βουβό κλάμα των γυναικών, η γλυκύτητα των ύμνων... Ποιος, στ' αλήθεια, δε συγκινήθηκε και δεν θα συγκινηθεί στο άκουσμα της ωραιότερης μελωδίας που γράφτηκε ποτέ και του μηνύματός της... Ω γλυκύ μου έαρ γλυκύτατόν μου τέκνον, που έδυσες το κάλλος... Ποιος δε συγκινήθηκε και δεν θα συγκινηθεί μπροστά στο θάνατο ενός νέου ανθρώπου – στην προκειμένη περίπτωση, του Ιησού – ή μπροστά στον οδυρμό της Μάνας-Παναγιάς για το χαμένο παιδί της... Εμείς, συμμετέχοντας και ενστερνιζόμενοι την ιερότητα αυτών των ξεχωριστών ημερών της Μ. Εβδομάδας, καταφεύγουμε

πάλι στα γραφτά του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και μέσα απ' τα «Πασχαλινά διηγήματά» του, τον παρακολουθούμε νοερά να ψάλλει – αφού ήταν ερασιτέχνης ψάλτης – στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου της Πλάκας, στην Αθήνα, τα Εγκώμια, με τη βαθιά και σταθερή φωνή του, χτυπώντας ταυτόχρονα το πόδι του στο πάτωμα, για να κρατάει το ρυθμό... Ω γλυκύ μου έαρ...

Ο ίδιος ο Παπαδιαμάντης, γράφει για την παιδική του ηλικία: «Τα άλλα παιδιά του χωρίου, όσον σέβας και φόβον εδείκνυον επί παρουσία των πρεσβυτέρων μελών της οικογένειάς μου, όλον τον εξέσπων εις φθόνον και επιβολήν κατ' εμού. Με εμίσουν, διότι ήμουν παπαδοπαίδι... Εκείνοι, ήσαν τέκνα ναυτικών, πορθμαίων, ναυπηγών, γεωργών. Οι πατέρες των εθαλασσοπνίγοντο και ίδρωναν πολύ δια να βγάλουν το ψωμί, εμέ, με περιφρονούσαν... ως αρχοντόπαιδο... Στο διήγημα «Παιδική Πασχαλιά», γυρίζει στα παιδικά του χρόνια, στη Σκιάθο και περιγράφει αυτά που κατέγραψε η παιδική του μνήμη: (...) Την Μ. Πέμπτην πρωί ήρχισαν να έρχονται εις την θύραν ανά ζεύγη τα παιδιά της πολίχνης... μέλποντα* το άσμα:

Βλέπεις εκείνο το βουνό με κόκκινη παντιέρα

Εκεί σταυρώσαν το Χριστό των πάντων βασιλέα

.....

Την Μ. Παρασκευήν περί την δύσιν του ηλίου, αφού έκαμαν τρεις γονυκλισείας, ησπάσθησαν τον μυρόπνουν Επιτάφιον... (και αφού) εψάλη το ω γλυκύ μου έαρ (...) εξήλθον εις το ύπαιθρον υπό το αμαυρωθέν φέγγος της φθινούσης σελήνης. Ύστερον ανέτειλεν ο ήλιος του Μ. Σαββάτου, διαλύων την ομίχλην της Μ. Παρασκευής, ήτις καθιστά μελαμψήν μιγάδα την ημέραν και

παμμέλαιναναράβισσαν την νύκτα (...) Έγινεν η Ανάστασις και ήστραψεν ο ναός όλος και η πλατεία υπό το φως των κηρίων. Γλυκεία Πασχαλιά! μήτηρ της χαράς! Γλυκεία μήτηρ! Της Πασχαλιάς η ενσάρκωσις!

Σε άλλο διήγημά του, στον «Λαμπριάτικο ψάλτη», ο Παπαδιαμάντης, ως αυτόκλητος εκκλησιαστικός λειτουργός, αυτοσαρκάζεται, λέγοντας: (...) Εις όλους τους ναούς κατά ταύτας τας ημέρας, ενώ κατ' όλον τον άλλον χρόνον σιωπά, παρουσιάζεται δις του έτους ούτος, τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, κατ' αποκοπήν διηγηματογράφος (...) Στο ίδιο διήγημα, λίγο παρακάτω, μπαίνει στο κυρίως θέμα: (...) Ο κυρ-Κωνσταντός ο Ζ'μαροχάφτης, τρίτος πάρεδρος του δήμου... υπεσχέθη να υπάγει να λειτουργήσει με τον παπα-Διανέλλον τον Πρωτέκδικον εις το παρεκκλήσιον... (αλλά) δεν εφάνη ουδαμόθεν να έρχεται. Ανήσυχος ο ιερέυς... Η θεία Μαθηνώ προθυμοποιείται να κάνει τον ψάλτη. «Τα ξέρω εγώ από όξου τα πλιότερα γράμματα παπά (...). Εδώ ο Π. Ξεδιπλώνει και το σατιρικό ταλέντο του, αφού η περίοδος 1892-1896 της δημιουργικής γραφής του, χαρακτηρίζεται ως σατιρική από τους κριτικούς, όπως ο Γ. Βαλέτας. Η θεία Μαθηνώ, από την αρχή της λειτουργίας του Μ. Σαββάτου, επαναλαμβάνει τα ίδια ακριβώς λόγια του παπά πολλές φορές απ' το ψαλτήρι, ενώ εκείνος, υπομειδιώντας, την παρατηρεί, λέγοντας: «Αυτό το είπαμε, βλοημένη...». Βέβαια, ο κυρ-Κωνσταντός ο Ζ'μαροχάφτης, ο αργοπορημένος ψάλτης, καταφτάνει ασθμαίνων, λίγο πριν την Ανάσταση και η κωμωδία παίρνει τέλος...

Με αφορμή τη ληστεία-απαγωγή μιας ομάδας ξένων περιηγητών από τη συμμορία των αδελφών Αρβανιτάκη, το 1870, και τη «σφαγή» στο Δήλεσι (Ωρωπό) μεταξύ των ληστών και των ανδρών της Χωροφυλακής που ακολούθησε, ο Παπαδιαμάντης, γράφει το διήγημα «Το Χριστός Ανέστη του Γιάννη».

«Μετά δύο ημέρας οι σκοτωμένοι (ληστές), πέντε-έξι τον αριθμόν, εκομίζοντο εις Αθήνας. Εις το πρόσωπον του ενός νέου, όλοι οι φρικώδεις περίεργοι, είδον εντυπωμένον, πιστωμένον τον γέλωτα. Ούτε επρόφθασεν, ο ευτυχής, να αισθανθεί την πικρίαν του βέλους, αλλ' ο θάνατος του ήλθε γλυκός (...)

Ο 20χρονος Γιάννης, περιμένει πώς και πώς το «Περιοδεύον Στρατιωτικόν Συμβούλιον», προκειμένου να εξετασθεί και να κριθεί ικανός ή όχι για στράτευση. Όταν τα μέλη του Συμβουλίου εγκαθίστανται στο χωριό κι αρχίζουν να καλούν τους υποψήφιους στρατιώτες, ο Γιάννης, (...) χωρίς να παύσει να γελά, η ενδόμυχος επιθυμία και το θάρρος του έφυγαν και ηρνήθη να παρουσιασθεί. Φώναζε: «Δεν πάω». Η επιτροπή τον κήρυξε «βλάκα» και τον απάλλαξε (...)

Από τότε ο Γιάννης δεν άφηνε ούτε ένα ξωκκλήσι, αγρύπνιες, πανηγύρια... Στις αγρυπνίες, ενώ (...) ο ψάλτης υπενύσταζε και έκανε «μετάνοιες», όρθιος στο στασίδι, ο Γιάννης άγρυπνος, δεν έπαυε να γελά».

Μεσοσαρακοστή, όταν η ευσεβής κυρία, η Μαλαμώ, πλησιάζει στον ναό του Σωτήρος, βρίσκει την πόρτα κλειδωμένη, ενώ ακούγεται από μέσα «άμουση ψαλμωδία» και βλέπει όλα τα κεριά στα μανουάλια να είναι αναμμένα (...). Ο Γιάννης ηυφραίνεται ψάλλων το «Χριστός Ανέστη», όπως αυτός ήξευρεν. Είχε βαρεθεί την σαρακοστήν, επόθει το Πάσχα και ήρχιζε να το προετοιμάζει...

Καλή Ανάσταση κυρ-Αλέξανδρε

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ & ΦΙΛΟΙ

Πηγή : eleftheria.gr